

Тетяна Бондаревська

СЛОВО ПРО ВІЧНЕ

Кожна людина – особистість на визначеному Богом шляху. Тільки треба вміти її розгледіти. 2010 року, під час відкриття в Солошинській ЗОШ І-ІІІ ст. (із 2016 р. – І-ІІ ст.) Кобеляцької районної ради Полтавської області світлиці письменника Павла Загребельного, уродженця цього села, мені пощастило познайомитися з місцевим учителем історії Вірою Михайлівною Свириденко та її ініціативним краянину – ковалем Михайлом Івановичем Задорожнім. Творчий тандем цих двох людей різних професій, але спільних інтересів уже тоді зростив чималий урожай на просвітницькій ниві.

Віра Михайлівна народилася в місті Дніпрі (Дніпропетровську), закінчила історичний факультет Дніпропетровського державного університету і від 1982 року проживає в селі Солошиному. 1984-го вона розпочала свою педагогічну діяльність у місцевій загальноосвітній школі. А також «прийняла» від старшої колеги Раїси Петрівни Коваленко шкільний краєзнавчий музей, із часом удвічі розширивши його експозиційну площу й виборовши звання зразкового. За її ініціативою було створено і світлицю Павла Загребельного.

Михайло Іванович – корінний житель Солошиного. Упродовж усього трудового життя був механізатором, ковалював, утім нелегка праця не заважала і громадській активності чоловіка. Долучився він і до оснащення шкільного музею. А із 2014 року, від початку АТО на сході України, щомісячно організовує збір необхідних продуктів, речей

для наших воїнів. Власними руками пан Михайло виготовив і відправив у зону бойових дій близько 20-ти буржуйок, кількасот скоб, дуже потрібних при зведенні бліндажів.

Дещо згодом мені на очі потрапили вірші Михайла Задорожнього, подані на розгляд журі традиційного районного літературного конкурсу для людей зрілого віку «Собори душ своїх бережіть». І в тій поезії я помітила надзвичайну глибину його душі, широкий діапазон інтересів.

Такі яскраві особистості, як М. Задорожній та В. Свириденко, відразу приглянулися і журналісту, редакторові газети «Полтавська думка» світлої пам'яті Олександру Васильовичу Куликові. Адже він свій часопис робив живим завдяки постійному спілкуванню з людьми. Потрапило в поле його уваги й Солошине. Коли ж дізнався, що Віра Михайлівна та Михайло

Іванович зібрали багатющий матеріал з історії села і мріють видати книгу, – запропонував свою допомогу... Проймаюч майже рік невтомної праці – вичитування, коректування, доповнення. А влітку 2015-го побачив світ перший тематичний збірник статей, спогадів, документів, фотографій авторства М. Задорожнього й В. Свириденко «Наше Солошине. Від давнини до сьогодення».

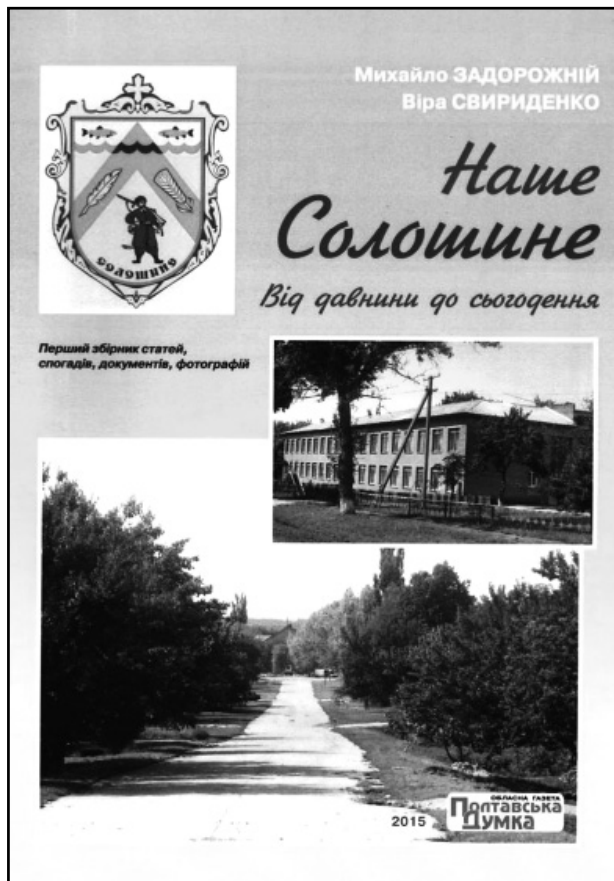
Відтоді невтомні краєзнавці ні на мить не полишали своїх пошукувань, і ось назбиралося знову чимало нових матеріалів. Зокрема, про родини розкулачених і репресованих односельців. А це означає, що мріють про ще одну книжечку. Немає сумніву, що інформація, віднайдена в архівах КДБ, зібрана в

*Віра Михайлівна Свириденко,
учитель історії*

*Михайло Задорожній,
краєзнавець*

живому спілкуванні з нащадками тих, кого у 30-х роках минулого століття було позбавлено не лише збіжжя, а й можливості проживати на рідній землі, а то й життя, зацікавить і читачів-полтавців, і значно ширшу аудиторію. А ще ж хотілося б доповнити майбутнє видання записаними Михайлом Задорожнім від старожилів бувальщинами й легендами, вмістити в ньому нововіднайдени світлини тощо.

Усе, що пропонують нашій увазі М. Задорожній та В. Свириденко, – глибокі пласти нашої історії: як загалом села Солошиного, так і окремих його сімей. Важливо наголосити, що часто йдеться про долі непересічних людей – справжнього цвіту нації, рушіїв прогресу, зберігачів національної пам'яті!

Якщо хтось володіє цікавими для спільноти знаннями, але хоронить їх лише у своїй пам'яті, то ці знання мертві. Коли ж поділитися тим набут-

ком із громадою, – він стає народним скарбом. Ось так Михайло Задорожній і Віра Свириденко примножують українську скарбницю народу. У цьому вони знаходять сенс життя всього людства, адже лише справжня особистість здатна так любити свою рідну місцину. Вони ладні всьому світові розповісти про невеличке село, яке пахне «і хлібом, і цвітом, і прадідом-дідом», яке дало країні відомого письменника, не один десяток учителів, ковалів, інженерів, землеробів, фінансистів... Село, яке є одним із багатьох подібних зберігачів і примножувачів української культури, а зокрема нашої співучої, колоритної мови, високодуховної, мелодійної пісні.

Презентуємо читачам альманahu «Рідний край» окремі оповіді з майбутнього краєзнавчого збірника, підготовлені Михайлом Задорожнім, і кілька поезій його авторства.

Герб с. Солошинознавець